

hazaindult • A hazaindult ember az ősrendhez igyekszik igazodni és keresi a kapcsolatot a személyes Istennel.

- 2 Az ősrendhez igazodás első lépése a szív követése.
- 3 A személyes Istennel való kapcsolatfelvétel első lépése a rendszer imádkozás.
- 4 A hazaindult ember képes kiszűrni, hogy mi az, ami bizonyosan nem az igazság.
- 5 Úgy érzem, hogy mi ketten a feleségemmel hazaindultunk.

hazatért • A hazatért ember az ősrendnek megfelelően él és a személyes Istennel folyamatos kapcsolatban van. || *ősrend, Isten*

- 2 Beérkezett, megtisztult, megvilágosodott, fénylő és tökéletes, ismeri az igazságot, elérte az emberi lét legmagasabb fokát és célját.

hit • A hit az elfogadott magyarázat. Tág értelmezésben e magyarázat a a hívő világképére és a világban betöltött szerepére vonatkozik.

- 2 A hit nemtudás, hiszen amit másoktól veszek át, azt csak hihi-tem, de nem tudhatom. A tudás megszerzése hosszú és fáradalmas, ezzel szemben a hit gyors és kényelmes. A hit ugyanakkor a tudás előfeltétele, a lehetségesnek tartás, ami ebben a minőségében a már elsajátított tudásra is támaszkodik.
- 3 A hitből a tudásba vezető út számos buktatót rejt. Gyakran hamar kiderül, hogy a végső tudás egészen más lesz, mint amire először számított az ember. Ez a felismerés megfutamíthatja, és hitében is megingathatja. Ha az illető kitart a hite mellett, akkor a tudatlanság mellett tart ki.
- 4 A kutató a legkritikább esetben nem képes találni a hitével ellentétben álló és kellően megalapozott elméletet vagy elméleteket. Ez megingathatja hitében.
- 5 Az is lehet viszont, hogy ezek az elméletek közös alapokon nyugszanak, mely esetben a hit redukciója és erősödése következhet be, annak ellenére, hogy a számosság nem az igazság mércéje.

- 6 Ráadásul a másoktól átvett kapcsolódó gondolatok, lévén, hogy szintén hitek, csak a hitismeretet mélyíthetik, tudáshoz viszont nem vezetnek. A mélyebb hitismeret is a tudás felé tett lépés, ám mégis egy folyamatosan tornyosuló akadály a tudás megszerzésének azáltal, hogy a tudás színében látszik tündökölni.
- 7 Tudáshoz csak az őszrendhez és a személyes Istenhez való közeledés által nyert tisztánlátás juttat. || *hazaindult, hazatért*

Isten • Isten megragadásához a következő állításból indulok ki:

- A1 MINDENHATÓSÁGI AXIÓMA: *Isten mindenható.*
- 2 Mindenhatóság alatt tényleg *mindent* értek. A mindenható minden szférában – lelki, szellemi, anyagi és minden szinteken – mindenre hat, kivétel nélkül. || *lélek, szellem, anyag*
- 3 A mindenhatósági axiómában az egyes számban mondott nagybetűs Isten az egységet és a személyes aspektust képviseli, a mindenhatóság pedig a végtelenséget és a személytelenséget. Isten tehát egyszerre egy és végtelen, egyszerre személyes és személytelen. A személyes Isten az Isten, a személytelen Isten pedig az Őszrend.
- A2 HATÁS AXIÓMA: *Isten hatása az éltetés. A teremtés az éltetés kezdete, a hullajtás pedig a vége.*
- 4 Isten mindennek a végső fenntartója és éltetője, az életerő belőle árad. Isten az eredő és a nyelő, a teremtő és a pusztító hatalom. Eredő és nyelő, kilégzés és belégzés, ez a világ lüktetése.
- 5 Minden közege – a fizikai sík is – Isten teremtménye, amit Isten ereje tart fenn és fog elhullajtani később. Minden rész ugyanígy. Minden Istenben van és Isten is mindenben benne van. Minden egészben van rész és minden részben ott az egész. Ebből következik a létező dolgok rekurzivitása. || *rekurzivitás*
- 6 Az itt hullajtott az oda emelt az ott hullajtott az ide süllyesztett. Ittet és ottot Isten élteti: Istenben terem hát minden, ami Istenben, Isten által hullajtott el.

- 7 Teremtés és hullajtás ellentétes minőségek. Semleges viszont a kettejük váltakozásából keletkező lüktetés, és semleges a mindent átható életerő is.
- 8 Ha Isten mindenre hat, akkor hat a saját személyes és személytelen formájára is. A személyes Isten tehát mindentudó, az Őrend pedig végtelenül rekurzív.
- 9 Minden hatás Istené hát. Isten szabja az emberi sorsot. Azt kérded, hol a szabadság? Mondom, ahol kiszabattott.
- 10 A rekurzivitás következtében minden teremtmény végesen bír Isten jellemzőivel és hatásaival, a teremtető, az éltető, és a hullajtó erőkkal.
- 11 A teremtmény tehát korlátok között hat. Az Isteni hatás viszont e korlátok között általa érvényesül. Így valójában a teremtmény Isten képviselője. A teremtmény szabadságának foka a korlátok tágassága.
- 12 A személyes Istent az emberi személyiségen keresztül lehet megragadni. Ha ugyanis azon kívül keressük, az Őrendet találjuk. Ha viszont az ember magának személyiséget tulajdonít, akkor a rekurzivitás értelmében az őt teremtető Istennek is kell legyen személyisége.
- 13 Az Isten személyisége tökéletes és állandó, az Őrendnek tökéletesen megfelelő. Isten önnön személyisége által jelöli ki az ember számára a végső célt.
- 14 Ha Isten személyisége változó lenne, az csak a tökéletesség felé vezető út járásának példázata okán történhetne. Ehhez Istennek bűnöket kellene elkövetnie és meg kellene játszania magát. Ráadásul ahány ember, annyi út, ezért az ilyesfajta példázat nem illene senkihez.
- 15 Az emberi személyiség az ellentétpárok hatása alatt áll, pozitív és negatív töltést vesz fel, változó de megállapodhat. Mint a fogalmak világának helytartója, az ellentétpárokat is Ő maga alkotta a világ lüktetésének leírására, noha a világlüktetés maga

egy semleges folyamat.

- 16 A személyes Isten, ha állandó, akkor az Ő székhelye a mindenség egy állandó helyén kell legyen.
- 17 Egy nyugvópont bizonyos, ez pedig az Origó, az őrend közepe, a semlegességi pont, a semmi. Az Origóban az ellentétpárok nem érvényesülnek, a személyiségnek nincs töltése. Az Origóban tökéletes az egyensúly.
- 18 Az Origóban székelő személyes Isten abszolút, megragadása viszont nem könnyű. Ő ugyanis sem jó, sem rossz; sem igazságos, sem igazságtalan; sem bölcs, sem ostoba; sem szerető, sem gyűlölő; sem szép, sem csúnya; sem tiszta, sem mocskos. Fogalmaink túlnyomó része nem képes leírni Őt aki így nem is tűnik személyesnek. Úgy tűnik, hogy az Ember személyes Istene nem az Origóban van.
- 19 Következő nyugvópontja a mindenségnek az Egység. Az Egység mindennek az mértéke, azaz például minden jó egységnyi jókból kell álljon. Egy egység jó tehát a legkisebb jó. Egységből azonban kettő van: pozitív és negatív.
- 20 Ha a személyes Isten az Egységben székelne akkor az ember könnyedén túltehetne rajta jóságban, bölcsességben és sok minden másban is. Mégis, a rekurzivitás alapján Isten mindenben benne van, tehát az Egység nem elvethető székhelye az Istennek.
- 21 Végző nyugvópontja a mindenségnek a Végtelen. Ember számára elképzelhetetlen, Isten számára viszont szilárd pont. A Végtelen a lehetséges legnagyobb, azaz például minden jó a végtelen jó töredéke kell legyen. A végtelen jó tehát a legnagyobb jó. Végtelenből szintén van pozitív és negatív.
- 22 A Végtelenben székelő személyes Isten elérhetetlen az ember számára. A rekurzivitás alapján minden Istenben van, tehát a Végtelen sem vethető el, mint Isten lakhelye.
- 23 Isten pozitív személyisége jó, fényes, bölcs, igazságos, szerető,

- szép, tiszta. Ez megfelel a tökéletes isteni személyiség kritériumának.
- 24 A személyes Isten székhelye tehát a pozitív Egység és a Végtelen, és ezáltal a teljes pozitívum. Isten az Egységben található meg az ember számára, ez tehát Isten lakhelyének a bejárata. Dolgozószobája viszont a Végtelen, ahova Ember be nem léphet.
- 25 Ha a pozitívum a személyes Isten székhelye, akkor mi a negatívum és ki képviseli? Negatívum nélkül nincs pozitívum, csak semlegesség van. A semlegességben pedig mint láttuk, nincs személyiség.
- 26 A negatív isteni személyiség szükségszerűen rossz, sötét, ostoba, igazságtalan, gyűlölő, csúf, és mocskos. Úgy vélem, hogy az ostobaság kritériuma elegendő ahhoz, hogy a tökéletességi feltétellel ellentmondásba kerüljünk.
- 27 Istentől kívül az embernek van személyisége ami ráadásul gyakran vesz fel negatív jegyeket. Ezek szerint a negatívum az ember sajátja. Az Ember számára kijelölt határok tehát rendkívül tágak: az egész isteni szféra sötét párja az ő felfedezésére vár. A negatívumot az ember tárja fel; a személyes Isten közvetlenül nem, csak mint az ember része keresi fel azt. Rendkívüli csábítás ez. Az ember tehát minden elszenvedett rossz okozója. És habár végtelen a feltárható negatívum, az ember halandósága, feledékenysége, valamint az isteni vonzerő megakadályozza azt, hogy túl messze jusson abban.
- 28 Isten pedig azért engedi a rosszat érvényesülni, mert különben az embert a tudatlanságba, állati minőségbe kellene letaszítania. Ellentétek nélkül minden visszazuhanna a végtelen semlegességbe, talán még maga az Isten is. A semlegességben nincs öröm, nincs furulyázó és tánc, nincs kellemes társaság. A semlegesből nincs kitörési, felemelkedési lehetőség. Ott Isten ugyan mindenkit maga mellett tudhatna, de mi öröme lehetne abban a

társaságban? Többet ér annál a számtalan viszontagságon átverekedő, a rosszban ezerszer megmártózó de később kimosakodó, millióból egy Ember közeledése felett érzett atyai öröm.